

EL LLENGUATGE

8/11/1976

Un cas entenedor

En els mots derivats de verbs, els sufixos de derivació s'ajunten a la forma que el radical revesteix en el temps anomenat gerundi, sovint amb l'increment d'una vocal, intercalada entre els dos elements. Així, de beure (gerundi bevent) hem obtingut bevedor, de moure (gerundi movent) moviment i de néixer (gerundi naixent) naixement.

Cal tenir en compte aquest fet en la formació de derivats de verbs acabats en endre i ondre, com ara entendre i fondre, que fan en el gerundi entenent i fonent, és a dir, amb la pèrdua de la d de l'infinitiu, pèrdua que, per tant, s'ha de reflectir en els derivats corresponents. Hi ha, és cert, algunes formes relacionades amb aquests verbs que conserven aquesta consonant (d), com ara dependent (relacionat amb dependre), pretendent (amb pretendre), correspondència (amb correspondre) i encara alguna més, perquè es tracta de formes llatinitzants. Però són formes prou conegudes i és difícil que suscitin cap dubte. En canvi, la norma que hem enunciat és d'aplicació en alguns derivats de verbs com ara desprendre, entendre, encendre, emprendre i correspondre, en els quals derivats apareix sovint una d que no hi correspon. Les formes correctes, doncs, són despreniment (no «desprendiment»), entendor i enteniment (no «entenedor» i «entendiment»), encenedor (no «encendedor»), emprenedor (no «emprenedor») i corresponent (no «correspondent»). En els derivats de fondre, les formes incorrectes més o menys usuals són encara més divergents: de fondre hem obtingut foneria i fonedor, no «fundició» i «fundidor».

Encara que el procés de formació és tot un altre, escau també aquí d'assenyalar les formes inconfusible (relacionat amb confondre) en lloc de «inconfundible» i cotesa (de contendre) en lloc de «contienda».

ALBERT JANE